

Staten følger i sin lønspolitik det princip, at personer, der udsendes hervedefra for at gøre tjeneste i Grønland, får en betydelig bedre aflønning end den i Grønland hjemme hørende befolkning, ligesom de også opnår andre goder, som ikke tilkommer den lokale befolkning.

En betingelse herfor vil det dog altid være, at den pågældende, og det gælder selvfølgelig både mænd og kvinder - har indlevet sig sådan i det danske samfund, at det er et savn for ham eller hende at skulle forlade sit oprindelige milieu, og herom er givet den retningslinje, at en sådan indlevens anses for at have fundet sted, når den pågældende har opholdt sig herved 10 år efter det fyldte 8. år.

Hvis det tilfælde opstår, at man ønsker at udsende en kvinde til Grønland, og hendes mand følger med dertil, ikke fordi staten ønsker at udsende ham til arbejde deroppe, men fordi det af hensyn til familiens sammenhold eller af andre årsager er naturligt, får kun hustruen den særlig gunstige lønmæssige stilling. Tager manden så alligevel ansættelse i Grønland i statens tjeneste, efter at familien er kommet til Grønland, får han den løn, som er fastsat for arbejdskraft, der er hjemmehørende i Grønland. Denne løn er selvsagt betydelig lavere end herved, bl.a. fordi der ikke betales skat.

Hvis man tænker sig det tilfælde, at en kvinde, der er udsendt hervedefra med den særlig favorable lønmæssige stilling, der nu engang følger af at være udsendt, gifter sig i Grønland med en i Grønland hjemmehørende mand, mister hun ikke ved at gifte sig sin status som udsendt. Hun vil fortsat bevare den høje løn, indtil hun bliver sagt op, eller hun selv siger op. Hvis hun derefter på ny søger ansættelse i statens tjeneste, er det naturligvis klart, at hun nu som hjemmehørende i Grønland skal have lokal løn.

Hvis det omvendte er tilfældet, altså at man ansætter en mand hervedefra, og konen efter at være kommet til Grønland bliver ansat i statens tjeneste, får hun naturligvis også kun den for lokal arbejdskraft fastsatte løn.

Det, jeg lige har sagt foran, skal ikke forstås på den måde, at det er ganske udelukket, at et ægtepar begge kan ansættes på de for udsendte gældende vilkår. Det sker ikke så sjældent, at man i Grønland har brug for begge ægtefæller, og at dette er klart allerede inden oprejsen til Grønland finder sted. Navnlig for så vidt angår lærere, sygeplejersker, tandlæger og somme tider også for kontorfolk har dette gjort sig gældende, og når dette er tilfældet, bliver begge ansat på udsendte vilkår med den deraf følgende højere løn.

I disse sidste tilfælde er det dog naturligvis klart, at den ene ægtefælle - men dette kan lige så godt gælde manden som konen - kan risikere at blive opsagt i Grønland, når der ikke længere er behov for vedkommendes arbejdskraft, og hvis den opsagte ægtefælle derefter tager arbejde inden for statens tjeneste i Grønland, er det jo helt indlysende, at den pågældende i så fald må lønnes med den løn, der er fastsat for den lokale befolkning."